

ХРОНІКА ХУЦПИ

Поняття «хуцпа» в сучасному івриті означає «нахабство».

Вікіпедія

Україна веде дві війни. Одночасно. Тримає фронт проти Росії і бореться проти корупції, яка в запіллі нівелює важкі здобутки на полі брані. По суті це одна війна – війна за демократію.

Безумовно, якщо не втримаємо фронт, то емоційні суперечки щодо заходів і методів боротьби з корупцією втраять будь-який сенс. Безумовно, ті, хто толерують коруп-

цію, – це вороги Української держави і їх треба нещадно карати. Разом з тим не можна спровокувати «війни всіх проти всіх». Це може обернутися катастрофою. Державу треба зберегти. І перемогти одвічного ворога.

Минулого тижня тисячі розгніваних людей, упереваж молодь, незважаючи на воєнний стан, взялися стихійно протестувати проти брутальних дій парламентарів, спрямованих на обмеження діяльності двох антикорупційних органів – НАБУ і САП. Ганебне, виключне голосування на релієв 22 липня за сфальшований Законопроект №12414 дуже вже нагадувало антидержавний переворот, добре організований «ефективними менеджерами».

Водночас цей протест був викликаний і згоранням владою прав і свобод громадян. Тож молодь знову взялася рятувати імідж України. Своє презирливе ставлення до корупційних заколотників, які наважилась здійснити нахабну атаку на громадянське суспільство, на фундаментальні засади української державності, мітингарі, не змовляючись, взялися таврувати дотепними, зневажливими написами на власноруч виготовлених плакатах з підручних матеріалів. Вибухнула «Картонна революція» у супроводі обурливих вигуків на адресу владних інституцій та конкретних її представників. Кожен плакат індивідуальний, оригінальний, по-своєму унікальний. Щемний, промовистий напис на одному з них: **«Не за цю владу загинув мій батько»...** Вибух гніву у протестувальників можна пов'язати як з реально існуючою в державі корупцією – політичною проблемою, що вже спричинила сумні наслідки для воюючої країни і які можуть стати фатальними для її майбутнього, так і з непогамовним відчуттям зради, яку вчинив Зеленський. Адже саме завдяки широко розрекламованій антикорупційній кампанії він переміг у 2019 році на президентських виборах.

«Не боротьба з корупцією, а перемога над нею», – пафосно звертався до виборців Володимир Зеленський у своїй передвиборчій програмі кандидата на пост Президента України. – **«Не вкради!»** основна заповідь у боротьбі з корупцією. Нульова толерантність до корупції на всіх рівнях. Підозрюваний у корупції не вийде під заставу. Засуджений за корупцію отримає конфіскацію майна і довічну заборону обіймати державні посади. Викривач корупції перебуватиме під захистом держави та отримуватиме матеріальне заохочення. Я сам не крав і нікому не дозволю! Новоствореним антикорупційним органам і Вищому антикорупційному суду – максимальну державну підтримку для ефективного виконання їхніх завдань. Чесні посадовці отримають гарантовані гідні зарплатні плати, відкриті конкурси на посади, високі соціальні статуси і державне страхування. Моя ціль – повна відкритість діяльності влади, автоматизація публічних процесів онлайн, зведення всього функціоналу держави до розмірів смартфона. Мета: не брати, не давати, а хто не зрозумів – саджати! <...> Моє головне завдання – привести до влади порядних і патріотичних фахівців. Треба міняти країну і змінюватися самим. Треба брати відповідальність на себе й показувати приклад майбутнім поколінням. Треба єднатися усім, хто незалежно від статі, мови, віри, національності просто **ЛЮБИТЬ УКРАЇНУ! ЗМІНИМО УКРАЇНУ РАЗОМ!**».

«Якщо від вас вимагають хабар, пропонують відкат чи будь-яку іншу корупційну схему, будь ласка, не мовчіть! Не потрібно писати у соцмережах: «Всьо пропало, ці – такі самі, як ті, Зеленський поставив своїх «решал». Ні. Ось телефон, це «гаряча лінія» НАБУ. Дзвоніть і повідомляйте» (звернення Володимира Зеленського, вересень 2019-го).

«Як обраний президент України я дуже хочу, щоб ви знали, що руки у вас не зв'язані. Будь ласка, ми дуже хочемо, щоб всі корупціонери, всі топ-корупціонери дійсно відповідали за законодавством. Щоб вони заслужені вироки отримали, тому що нам суспільство це ніколи вже не пробачить. Я знаю, що до вас по-різному ставилася колишня влада, але ми не про колишніх, ми про майбутнє, я про майбутнє, і хочу вам сказати, що ми дійсно віримо у ваш професіоналізм, віримо у вашу енергію, віримо в ту справедливість, яка є у вас в серці. Я розумію, що на вас дуже багато тиснули, може навіть і зараз хтось тисне. Але якщо хтось тисне, дивіться, ми на вас впливати не будемо. А якщо на вас хтось тисне, кажіть – на них (впливати) будемо» (Володимир Зеленський під час зустрічі з працівниками НАБУ і САП, жовтень 2019-го).

Та вже 28 квітня 2022 року, коли нідерландська журналістка проєкту Nieuwsuur телеканалу NOS Mariëlle Tweebbeeke в розмові з Володимиром Зеленським сказала, що «корупція в Україні досі існує, і війна не змінила цього», Зеленський у стилі хуцпи не приховував свого обурення: **«Як ви можете говорити про те, що зараз в Україні корупція? Як так можна?...»**.

Того ж року, 17 листопада, під час звернення до учасників економічного форуму, організованого Bloomberg, Зеленський заявив, що **в Україні корупції зараз немає**, тому що ми всі єдині. **«Багато корупціонерів поїхали разом зі своїми грішми, і ми будемо робити все, щоб вони залишилися там, де перебувають»**.

«Наше післявоєнне суспільство не пробачить будь-які корупційні кроки, і тому я впевнений, що ми це поборемо. Паралельно з цим є реформи, є антикорупційна система, у нас вона одна з найпотужніших в Європі, у нас багато інституцій. Завершується відбір до останнього антикорупційного органу (директора НАБУ – УП), і ця система буде на 100 відсотків працювати» (з виступу Володимира Зеленського на Мюнхенській конференції з питань безпеки, лютий 2023-го).

28 серпня 2023 року тележурналістка Наталія Мосейчук під час інтерв'ю запитала Володимира Зеленського: **«Ви, пане президенте, оголосите війну корупції? Чи у вас вистачить сил вести дві війни разом?»**. У відповідь Зеленський взявся доволі плутано пояснювати: **«Чи повинен я знаходити часу більше на боротьбу з корупцією? Так. Чи ми будемо це робити? Точно. Але в мене немає дуже багато часу, щоб займатися деталями... Є фундаментальні рішення. На них я звертаю увагу. Наприклад, корупцію. Я поставив задачу законодавству. І законодавцю України буде запропоновано мої пропозиції щодо прирівняння корупції до державної зради на військовий час»**.

Українська корупція, вочевидь, таки зачепила за живе президента Литви Гітанаса Науседу, щирого симпатика України, бо під час прес-конференції в Києві 5 вересня 2023 року він акцентував, що **корупція в Україні впливає на західних партнерів при ухваленні рішень про постачання зброї**. А оскільки держави, які надають підтримку Україні, є демократичними, то вони мають враховувати настрої свого суспільства і думку виборців. **«Уявіть, що виборці в тій чи іншій державі бачать, що в країні, на яку спрямована допомога, відбуваються дуже помітні ко-**

рупційні скандали. Це величезний удар по репутації цієї держави», – резюмував Науседа.

Привселюдна критика високим гостем української влади за її вкрай неефективну боротьбу з корупцією спонукала Володимира Зеленського запевнити американського журналіста в інтерв'ю CNN 11 вересня 2023 року, що випадки корупції в Україні не пов'язані з допомогою партнерів: **«Усі ці випадки не пов'язані з допомогою від наших партнерів. Тобто йдеться не про зброю наших партнерів, не про гроші на зброю, не про гроші для бюджету, щоб виплачувати пенсії, соціальну підтримку тощо. Це інші справи, це не про партнерів»**.

Через таку дивну логіку президента, коли гроші «партнерів» чимось відрізняються від грошей «платників податків», соціологи констатують, що **майже 80 відсотків українців вважають президента Володимира Зеленського відповідальним за корупцію в уряді та воєнних адміністраціях** (11 вересня 2023 року «Українська правда» оприлюднила результати опитування, проведеного Фондом «Демократичні ініціативи» ім. Ілька Кучеріва спільно з Київським міжнародним інститутом соціології у липні 2023 року)...

15 лютого 2020 року в рамках Мюнхенської міжнародної безпекової конференції Володимир Зеленський в інтерв'ю журналістці CNN Крістіан Аманпур щиро визнав: **«У мене немає часу думати стратегічно. Я часто думаю тактично в інтересах України»**. Наслідки невміння думати стратегічно не забарились. Але це були лише «квіточки».

22 липня 2025 року The Economist у статті «Обурення в Україні через атаки уряду на антикорупційні органи» (<https://www.economist.com/europe/2025/07/22/outrage-in-ukraine-as-the-government-attacks-anti-corruption-watchdogs>) розкритикував закон про боротьбу з корупцією, застерігши, що голосування за підлив найважливіших антикорупційних реформ України кидає тінь на майбутній шлях розвитку країни. «Мало хто з законодавців може пригадати, щоб закон такого значення був прийнятий так поспіхом», – йдеться у статті. Видання звернуло увагу, що все це було зроблено у воєнний час, створюючи «відчуття чогось, що діялося в паніці».

23 липня в The Economist з'являється нова стаття – «Володимир Зеленський зробив стратегічну помилку» (<https://www.economist.com/leaders/2025/07/23/volodymyr-zelensky-has-made-a-strategic-blunder>). Підзаголовок більш ніж промовистий: «Новий закон ставить під загрозу прогрес України у боротьбі з корупцією та підриває необхідну їй підтримку Заходу». Видання звертає увагу на те, що військові зусилля України залежать не тільки від мужності та зброї, а й від довіри: довіри власних громадян та західних союзників. «Ця довіра зараз під загрозою. 22 липня Верховна Рада України ухвалила закон, який передає два основні антикорупційні органи країни – НАБУ, що розслідує правопорушення, та САПО, що їх переслідує, – під контроль президента. Це не була ініціатива окремих депутатів. Все було організовано на найвищому рівні президентом Володимиром Зеленським і його всесильним главою адміністрації Андрієм Єрмаком. Закон був прийнятий великою кількістю голосів від партії президента «Слуга народу». Цей закон є прямою загрозою міжнародній підтримці, яка підтримувала Україну упродовж війни. <...> У більшості західних країн підтримка України слабшає. <...> Новий закон був прийнятий не в вакуумі, а після переслідувань антикорупційних активістів і сумнівно-го застосування «санкцій», включаючи заморожування активів і заборону на виїзд, проти політичних ворогів уря-

ду, включаючи попередника Зеленського на посаді президента. <...> Це не тільки поганий закон: це також стратегічна помилка. Він робить Україну більш схожою на ворога, з яким вона бореться, і менш схожою на країну, якою вона прагне стати. Він послаблює моральні аргументи на користь західної солідарності в той час, коли ця солідарність вступає в більш крихку фазу».

24 липня 2025 The Telegraph друкує статтю Овена Метьюза «Заради України Зеленський має піти у відставку» (<https://www.telegraph.co.uk/news/2025/07/24/zelensky-must-go-for-sake-of-ukraine/>). Автор стурбовано пише: «Нахненний лідер більше не є частиною вирішення проблеми припинення конфлікту з Росією. Тепер він є частиною проблеми. <...> Напад Зеленського на антикорупційні органи, від якого він, здається, тепер відступив, був величезною і невинуватою помилкою, яка сталася саме тоді, коли Дональд Трамп, здавалося, рухався в дещо більш проукраїнському напрямку. Це також було подарунком не тільки для російських пропагандистів, але й для всіх на Заході, хто виступає проти подальшої військової допомоги Києву в його тривалому опорі. <...> Крок Зеленського також викликав осуд з боку Європейського Союзу, який збирався розпочати переговори з Києвом про вступ до ЄС. <...> Зараз існує небезпека, що він буде наслідувати своїх корумпованих попередників, і він повинен піти у відставку заради України».

Що ж змусило Володимира Зеленського так алярмово підписати скандальний закон, навіть жертвуючи безвізом, допомогою ЄС та перспективою інтеграції України в ЄС? Психологічні особливості характеру? Можливо, на нього вплинув зміст статті відомого американського журналіста Сеймура Герша (Seymour Hersh) «Кінець для Зеленського? Вашингтон хоче, щоб президент України залишив посаду – чи станеться це?» – The end for Zelensky? Washington wants the Ukrainian president to leave office–will it happen? (<https://seymourhersh.substack.com/p/the-end-for-zelensky>), що побачила світ 18 липня?

Згадаймо, як свого часу Зеленський вперто ігнорував попередження американських високопосадовців про підготовку військової агресії з боку Росії. Це переконливо описує у своїй книзі Франклін Фокс (Franklin Foer) «The Last Politician: Inside Joe Biden's White House and the Struggle for America's Future Hardcover» («Останній політик: Усередині Білого дому Джо Байдена та боротьба за майбутнє Америки»). Автор, зокрема, пише: «Упродовж січня США ділилися розвідувальними даними із Зеленським про «плани Росії обезголовити український уряд і замінити його маріонетковим режимом, підпорядкованим Москві». Байден, фактично, благав Зеленського серйозніше по-

ставитися до власного самозбереження. Але Зеленський відмовлявся вірити, що росіяни збираються завдати удару по Києву. <...> Заперечуючи реальність, Зеленський не робив важливих кроків, необхідних для захисту України. Його країна не мала заздалегідь планів забезпечення безперервності уряду, які допомогли б керувати країною, якщо росіянам вдасться його вбити. Маючи таке знання про російські бойові плани, він міг би зірвати вторгнення або принаймні уповільнити його».

Що трапилось далі – відомо. Та на календарі вже липень 2025 року. Можемо лише здогадуватись, чому так напрощад швидко був підписаний скандальний законопроект №12414. Непрямі докази свідчать, що Зеленський намагався врятувати своїх найвідданіших «менеджерів». Йому було байдуже, що Україна може залишитись без зброї, без фінансування. Представники Міжнародного валютного фонду (МВФ), українського уряду та парламенту вже готуються до переговорів про нову програму фінансування. Поточна програма, за якою уряд мав би отримати ще \$4,8 млрд, може бути припинена (https://forbes.ua/money/noviskladni-peremovini-mvf-mozhe-zgornuti-potochnu-y-zapustiti-novu-programu-finansuvannya-dlya-ukraini-yaki-ti-parametri-ta-koli-tse-mozhe-statis-29072025-31599?utm_source=smm&utm_medium=tg)...

Зеленський не може не знати, що без допомоги західних партнерів Україна не спроможна забезпечити покриття видатків державного бюджету. Міжнародна фінансова допомога становить 74% бюджету! Цього року, за оцінками Міністерства фінансів, Україна потребує близько 37 млрд. А голова бюджетного комітету парламенту Роксолана Підласа зазначила, що країна потребує зовнішнього фінансування в \$40 млрд, Доходи державного бюджету на 2025 рік заплановані в обсязі 2,3 трлн грн (\$51,7 млрд). Зупинка фінансової допомоги – це катастрофа. Прямий шлях до поразки. Не треба бути аналітиком, щоб зрозуміти небезпеку для держави. Юлія Свириденко нагадала, що світові донори наразі виділили лише половину з приблизно 75 мільярдів доларів (<https://www.bloomberg.com/news/articles/2025-07-22/ukraine-s-new-premier-is-preparing-to-look-for-fresh-imf-program>).

Невже Зеленський забув, що підтримка України напряму пов'язана з ефективністю антикорупційної боротьби? Чому, приміром, Закон про АРМА, обіцяний ЄС в межах програми Ukraine Facility, не підписував понад місяць і в результаті чого Україна вчасно не отримала 1,5 млрд євро? Вже понад пів року чекає на підпис президента Закон №11321 про відкритість засідань комітетів парламенту. Якби цей закон був чинним, то Максиму Бужанському і Ко навряд чи вдалося б внести правки про НАБУ і САП під час засідання правоохоронного комітету...

Можливо, даються взнаки особливості характеру «одного з найкращих лідерів сучасного світу» (саме таким є Володимир Зеленський на думку Андрія Єрмака)?

У квітні 2019 року французький філософ, письменник, публіцист, громадський діяч Бернар-Анрі Леві поділився своїми враженнями від спілкування з Володимиром Зеленським, кандидатом у президенти: «У цього типа немає бачення, у нього є очі, але у нього немає бачення». Інакше кажучи, «пустушка» без власної думки. Зеленський пояснив французькому інтелектуалові, що зможе розсмішити навіть Путіна: «Знаєте, навіть його я можу розсмішити. Це буде вимушений сміх, але все ж такий сміх. А вся російська молодь, яка мене добре знає, буде реготати разом зі мною».

Помовчимо. У грудні 2019-го батько Володимира Зеленського закликав українців утриматися від критики сина,

оскільки «ще й року не минуло, як Вова при владі». Олександр Семенович назвав президентство «фігнею», яку Володимир в будь-який момент може покинути. В інтерв'ю виданню «Страна» Зеленський-старший пояснив: «Він хоче. Так йому це президентство до одного місця, щоб ви знали. Він просто горить всередині зробити для країни. Ось це найголовніше, чого в голові у вас немає! Він в будь-який момент кине цю фігню. <...> Він же забезпечена людина. Він може виїхати в будь-яку іншу країну, але він залишився, щоб не красти».

Помовчимо. Ймовірно, щось значно важливіше лякало/лякає Володимира Зеленського коли він у турборежимі підписував Закон №12414. Тієї миті євроінтеграційні перспективи України його не хвилювали. Тим часом цей закон – диверсія проти України.

Згадалось: «Я ваш вирок!» Кому був адресований цей театральний вигук-присуд? Сьогодні бачимо, що не Петрові Порошенку, а Україні. Президент і його команда не скористалися кредитом довіри від суспільства, не зважили на думку народу, брутальні жарти у стилі «95-го кварталу» давно вийшли в тираж. «Тактичне думання» президента по суті політично закопало «слуг народу».

Шкоди, завданої суспільству, не виправити і не виправдати. Чи думав Володимир Олександрович про свій рейтинг? Його нема. Він знищений.

Запізнило схаменувшись, Зеленський попервах взявся непереконливо коментувати антиєвропейський закон, заявивши, що в Україні «антикорупційна інфраструктура працюватиме, але без російських впливів». А ще наголосив, що генпрокурор «налаштований на те, щоб в Україні реально забезпечувалася невідворотність покарання для тих, хто йде проти закону».

Та коли ситуація почала виходити з-під контролю, Володимир Зеленський у своєму Телеграм-каналі поспішно напише: «Щойно погодив текст законопроекту, який гарантує реальне зміцнення системи правопорядку в Україні, незалежність антикорупційних органів, а також **надійний захист системи правопорядку від будь-якого російського впливу чи втручання**».

У п. 2 прикінцевих положень цього законопроекту читаємо: «Підрозділ внутрішнього контролю НАБУ, САП, БЕБ, Офісу ГПУ, ДБР, Національної поліції за методологією, узгодженою із СБУ, **не рідше одного разу на 2 роки проводять поліграфологічні дослідження працівників НАБУ, САП, БЕБ, Офісу ГПУ, ДБР, Національної поліції, які мають доступ до державної таємниці на предмет вчинення дій на користь держави-агресора**».

Чи зарадять захисту державності такі реактивні заходи? У Кабміні немає російських впливів? В Міністерстві оборони немає російських впливів? У Верховній Раді немає російських впливів? В Офісі президента немає російських впливів? Ніхто не бачив, чим займався Олексій Арестович?..

27 жовтня 2015 року колишній працівник зовнішньої розвідки КГБ, психоаналітик Олександр Зеленько в інтерв'ю інтернет-виданню antikor.com.ua звернув увагу на те, що лише в Києві на весну 2015 року було від 4 до 7 тисяч російських інформаторів, а бойових платформ – до 5 тисяч. А в середньому в Києві близько 18 тисяч бойовиків, готових створювати «Київську республіку». Війна підтвердила припущення екстрозвідника.

Витік інформації з українських державних інституцій неодноразово мав місце. У вересні 2021 року британці підтвердили наявність «зради» в Офісі Президента. Мур (Річард Мур – очільник британської ІМІ-6. – О. Р.) вказав, що через оточення Зеленського «**відбувається витік інфор-**

мації з України – дослівно: «**У вас течє!**» (<http://nova.net.ua/vizyt-prezydenta-zelenskoho-do-velykobrytanii-shcho-lyshylosia-za-kadrom/>).

«За мою інформацією аналітичного характеру, на зустрічі Річард Мур і розвідники ІМІ-6 продемонстрували Зеленському і Баканову (7–8 жовтня 2020 року Володимир Зеленський відвідав з офіційним візитом Велику Британію. – О. Р.) документальні докази, в тому числі аудіо записи перехоплених телефонних розмов, і аргументовано доказали їм, що в офісі президента, парламенті та інших органах державної влади присутня російська агентура, хто з політиків має контакти в Росії, з ким і які саме, – повідомив Григорій Омельченко, Герой України, генерал-лейтенант СБУ. – Показали канали витоку важливої державної інформації в Москву і через кого, які олігархи мають вплив на владу і конкретних посадових осіб і в якій формі, їх грошові потоки та схеми фінансування проросійських ЗМІ» (https://censor.net/ru/blogs/3287519/domashn_zavdannya_zelenskogo_vagnergeyit_ta_toksichn_kolomoyskiyi_rmak).

Яскравий приклад. 1 липня 2020 року на території трьох бригад Повітряних сил ЗСУ у Хмельницькій, Одеській і Херсонській областях слідчі ДБР незаконно вилучили сім клістронів – основних елементів системи наведення на ціль зенітних ракетних комплексів. Без клістрона радар мертвий, ракети не полетять. Роздобути ці електронні елементи для ЗРК С-300, зав'язаного на промислову й елементну базу СРСР, проблематично. Зберігаються клістри на російських складах або в обмеженій кількості у військових ангарах інших країн, які мають «трюхсотки». У 2014 році в Москві затримали Юрія Солошенка, колишнього директора полтавського заводу «Знамя», під час спроби закупити клістри до С-300? Після двох років полону його звільнили в рамках обміну.

Для чого працівники ДБР вилучали клістри й супровідну документацію? Ймовірно, хтось підказав, що треба саме вилучити, а не тільки оглянути й підтвердити наявність. Відтак спецслужби ерефії можуть встановити, на яких складах зберігалися прилади і хто причетний до передавання елементів військової техніки. Перед тим, ймовірно, через якогось подвійного агента сповістили військову контррозвідку СБУ, що українські С-300, мовляв, укомплектовані контрабандними деталями. Зчиняється аларм – рапорт у ДБР, звернення до суду. Росіяни з нетерпінням чекатимуть на результати слідства, яке повідомить, як Служба зовнішньої розвідки України чи Головне управління розвідки Міноборони дістає у РФ клістри. Хто їх продає, який маршрут, де вікна на кордоні тощо.

Хтось покараний за дії ДБР? Помовчимо. Подумаємо. Тим часом хроніка «внутрішньої» боротьби між ГУР і СБУ насторожує.

Ввечері 9 грудня 2015 року під час проведення «спецоперації щодо припинення діяльності диверсійно-розвідувальної групи» бійці СБУшної «Альфи», виконуючи чесь замовлення, в київській квартирі вбили Олега Мужчиля, героя російсько-української війни. «**Ліквідація співробітника ГУР Міноборони Олега Мужчиля, більше відомого у ветеранських колах як «друг Лісник», у 2015 році Службою безпеки України – це політичне вбивство**. Про це заявив підполковник ЦСО «Альфа» Андрій Дубовик – один з героїв російсько-української війни в інтерв'ю Геннадію Друзенко» (інтернет-видання «**Апостроф**», 30 березня 2021). Пряма мова Дубовика: «Поступила вказівка на ліквідацію. Я не можу сказати точно, хто давав. Але на базі був представник адміністрації президента. За словами очевидців був Таранов, був Устіменко (командир

«Альфи», він керував операцією), був якийсь зв'язок з Банковою... Це було політичним вбивством».

9 липня 2021 року видання «ZN.UA» повідомило, що **СБУ розсекретила диверсійну групу «Шведа»**, яка працювала у складі Головного управління розвідки Міноборони, та відкрила щодо диверсантів кримінальні справи...

27 жовтня 2015 року колишній працівник зовнішньої розвідки КГБ, психоаналітик Олександр Зеленько в інтерв'ю інтернет-виданню antikor.com.ua звернув увагу на те, що лише в Києві на весну 2015 року було від 4 до 7 тисяч російських інформаторів, а бойових платформ – до 5 тисяч. А в середньому в Києві близько 18 тисяч бойовиків, готових створювати «Київську республіку». Війна підтвердила припущення експертів.

З інтернет-видання донеслась тривожна інформація: «При затриманні Служба безпеки України застрелила члена української переговорної делегації в Гомелі Дениса Кіреєва. Його підозрювали у державній зраді. Джерело: Високопоставлені співрозмовники у силовому блоці та у політичних колах Пряма мова: «Він уже небіжчик». Деталі: За словами співрозмовників у політичних колах, Служба безпеки мала чіткі дані державної зради Кіреєва, зокрема телефонні переговори. Пряма мова іншого джерела: «Він був агентом. Самі знаєте, за що вбивають агентів».

5 березня 2022 року «Українська правда» повідомила, що в Києві вбито українського банкіра Дениса Кіреєва (на фото), який був одним з членів української делегації на перших переговорах з росією, але як він туди потрапив – невідомо, його імені не було в офіційній заявці, оприлюдненій Офісом президента (<https://www.pravda.com.ua/news/2022/03/5/7328458/>). Того ж дня ГУР Міноборони оприлюднило абсолютно протилежне повідомлення: *«Під час виконання спеціальних завдань загинули три розвідники – співробітники Головного управління розвідки Міністерства оборони України: Доля Олексій Іванович; Чибінєв Валерій Вікторович; Кіреєв Денис Борисович. Вони загинули, захищаючи Україну, а їхній чин наблизив нас до перемоги!»*. Дениса Кіреєва з військовими почесами поховали на Байковому цвинтарі. Президент України Володимир Зеленський своїм Указом від 6 квітня 2022 року за №217 нагородив Кіреєва Дениса Борисовича Орденом Богдана Хмельницького третього ступеня (посмертно)

22 січня 2023 року в інтерв'ю журналістці «Радіо Свобода» Власті Лазур («Денис Кіреєв – співробітник ГУР, якого вбили в автівці СБУ, а тіло викинули на вулицю». Інтерв'ю з Кирилом Будановим (<https://www.radiosvoboda.org/a/%D0%B2%D0%B1%D0%B8%...>) очільник ГУР однозначно заявив: «Я, як керівник спецслужби, впевнений (!), що людина, яка була нашим співробітником, не була шпигуном...».

У нічному відеозверненні за підсумками 31 березня 2022 року Володимир Зеленський заявив: **«Зараз у мене немає часу займатися всіма зрадниками. Але поступово всі вони покарання отримають»**. Тому вже більше не генерали ексначальник Головного управління внутрішньої безпеки СБУ Наумов Андрій Олегович та ексначальник УСБУ в Херсонській області Криворучко Сергій Олександрович».

2 червня 2022 року Роман Кравець і Роман Романюк написали: «Після 24-го лютого голова СБУ реально потрапив у немилість Зеленського. «Вані (Івана Баканова. – О. Р.) в перші дні війни не було в Києві. **Його не могли знати. А він – голова Служби безпеки, розумієте?** !Десь в березні в Офісі уже були акуратні розмови про те, що Ваню треба знімати», – розповідають УП в оточенні президента» (<https://www.pravda.com.ua/articles/2022/06/2/7349990/>).

22 червня 2020 року журналіст Володимир Бойко написав: «У червні 2019 року під час заслуховування керівного складу СБУ, **Бакановим І. Г. Президенту України В. Зеленському доведено хибну інформацію про те, що Наумов А.І. є добрим фахівцем та викриватиме резонансні справи** <...> За годину роботи керівником підрозділу внутрішньої безпеки СБ України Наумовим А.О. ліквідовано профільний підрозділ контррозвідки; фахових співробітників по лінії протидії спецслужбам Російської Федерації виведено у розпорядження та переведено до інших підрозділів; вакантні посади управління заповнено співробітниками СБУ, які мають низький фаховий рівень, неодноразово потрапляли до компроментуючих ситуацій, окремі з них перебувають під слідством; перспективні матеріали за лінією протидії спецслужбам РФ визнано такими, що не заслуговують на увагу». Попри це підписав указ про надання **внутрішній безпеці СБУ статусу Головного управління**, а 14 жовтня 2020 року Наумову було надане звання «бригадний генерал СБУ».

29 червня 2022 року офіційний речник СБУ Артем Дехтяренко в інтерв'ю «Главкому» самовпевнено заявив: «Ми **переграли** російські ФСБ та ГРУ на всіх фронтах». На запитання, чи готова СБУ коментувати арешт у Сербії ексгенерала Андрія Наумова, який очолював головне управління внутрішньої безпеки СБУ, Артем Дехтяренко відповів: «Ця людина уже давно – з 2021 року – не працює в СБУ. І ми не можемо коментувати якісь вчинки людей, котрі не є нашими співробітниками».

У липні 2022 року Івана Баканова усунули з посади голови Служби безпеки України за статтею 47 дисциплінарного статуту збройних сил про «Невиконання (неналежне виконання) службових обов'язків, що призвело до людських жертв чи інших тяжких наслідків або створило загрозу настанню таких наслідків, є підставою для усунення такого військовослужбовця від виконання службових обов'язків»

Генерал-майор СБУ Валерій Шайтанов зі славногозвісної «Альфи» виявився зрадником і агентом ФСБ. Його затримали у квітні 2014 року.

В лютому 2025 року був затриманий керівник штабу антитерористичного центру СБУ полковник Дмитро Козюра, який виявився шпигуном Росії. І таких історій предостатньо...

Це добре, що контррозвідка нині пачками викриває адміністраторів антиукраїнських спільнот у соцмережах, впольовує диверсантів і перекинчиків. Але що, приміром, чинити з політиками, носіями держтаємниці, котрі під час війни створюють ризики для Української держави? Лише докментувати?

Тут не все гладко. Працівника НАБУ Руслана Магамедрасулова, який займався документуванням одіозного Тімура Міндіча, затримала СБУ. «Совпаденіє»?..

28 липня Володимир Зеленський підписав закон, який передбачає збільшення чисельності працівників Служби безпеки України.

Може, СБУ разом з НАБУ і САП допоможуть *«привести до влади порядних і патріотичних фахівців. Треба міняти країну і змінюватися самим. Треба брати відповідальність на себе й показувати приклад майбутнім поколінням?»*

Може, й справді ці законослухняні інституції посприятимуть українцям нарешті перетворити хуцпу на правду. В умовах воєнного стану...

Олег К. РОМАНЧУК